

Tekster: Mika 6.6-8, 1. Tim. 1.12-17, Matt. 20.20-28

747 Lysets engel

Dåb: 448 Fyldt af glæde

41 Lille Guds barn

321 O, kristelighed

11 Nu takker alle Gud

Rødning 10.30

3 Lovsynger Herren

14 Tænk at livet

8 Om alle mine lemmer

321 O, kristelighed

Nadver: 331 v. 3 og 4 Slægters fodtrin lyder mod os

11 Nu takker alle Gud

Evangelierne beskriver af de par år Jesus og disciplene vandrede rundt sammen i Galilæa og Judæa kan læses som fortællingen om en læreproces. Igennem den tid, de gik sammen, lærte Jesus disciplene at leve i Guds rige. Men en læreproces er vist altid også

en aflæringsproces. Når et lille barn lærer at tale lærer det at sige ord som mad og mor og stol, men det lærer samtidig at lade være med at sige mam-mam, mama og dol. Barnet har på forhånd sit eget sprog, et babysprog, som det lærer at afvikle for at kunne tale et sprog som ikke bare de allernærmeste, men mange andre forstår

Guds rige er en måde at leve livet sammen med andre på. Men alle har vi jo lige fra vuggen opbygget forestillinger om, hvad det er livet går ud på og hvordan det skal leves. Hos nogle af os er forestillingerne om det rette liv i høj grad formet af andre. Så handler vores egen livspraksis om at stille andre tilfreds. Andre af os har gennem vores opvækst fået mere plads til at formulere vore egne krav, for os handler det om selv at få det så godt og sjovt som muligt. Sådan tænker jeg også det har været for de mennesker, der blev Jesu disciple.

Når Jesus lærer disciplene at leve i Guds rige, så handler det samtidig om, at de skal frigøre sig fra de selvfølgelige forestillinger om hvad et godt liv er, som de er vokset op med. For de forestillinger vil komme til at stå og spærre for modtagelsen af det, Jesus fortæller dem om at leve i Guds rige.

Det er det evangelieteksten i dag handler om.

Disciplene havde ikke ret meget tid til at gennemløbe denne læreproces. Kun et par år. Vi andre har haft 2000 år. For lige som tiden sammen med Jesus for disciplene var en lære proces, sådan er hele kirkens historie en lignende læreproces, hvor alverdens mennesker efterhånden lærer at aflægge de forestillinger om et godt liv, som inden for de forskellige kulturer betragtes som en selvfølge, for i stedet at tage det, Jesus fortæller om livet i Guds rige

til sig. 1000 år er der gået siden de første munke kom til os her i Norden og fortalte om Jesus. Og stadig hænger vi fast i urgamle forestillinger som: *Jeg skal i alt fald ikke have mindre end dig, og hvis du ikke giver mig det frivilligt, tager jeg det.* Eller: *Hvis du generer mig, så skal jeg eddermaneme sørge for at du kommer til at betale for det!* Eller: *Vi skal i alt fald først og fremmest sørge for os selv, og hvis der så bliver noget til overs kan de andre også få lidt - måske!*

Hvad var det Jesus prøvede at lære først disciplene og siden os om at leve i Guds rige? Det var, at i Guds rige er det hverken mig eller os, der er i centrum, men i centrum er Gud! Men Gud er anderledes end vi er, for Gud er kærlighed. Uvilkårligt tænker vi vel, når man skræller alle gode manerer og al forstillelse bort, uvilkårligt tænker vi vel: verden er til for min skyld. For at opfylde mine behov! For at give mig et liv! De andre er på en måde også til for at tjene mine behov, og hvis de ikke gør det frivilligt, tvinger jeg dem til det, hvis jeg kan. Og hvis jeg ikke kan, bliver jeg sur, forurettet og nedtrykt. Jesus lærer os: alt er til for Guds skyld og det vil sige for kærlighedens skyld. Alt er blevet til for at der skal være tid og rum for kærlighed. Det lyder som en floskel, men det er en fuldstændigt revolutionerende måde at tænke verden på. I modsætning til alle mulige andre måder at organisere livet i verden på, er det ikke noget der kan tvinges igennem. Følgelig er det heller ikke noget, der kan lovgives om. Eller noget, man kan vedtage at indføre. Det er noget, der kun findes i og med det sker.

I teksten vi har hørt i dag formulerer Jesus det på den måde, at vi skal være hinandens tjenere og trælle, ligesom han selv er kommet for at tjene og give sit liv for andres skyld. Det lyder måske ikke

særligt besnærende. Ikke før det går op for os, at hvor dét realiseres fuldt ud er alle de andre også mine tjenere og trælle, der sørger for mig, ligesom jeg er deres, der sørger for dem. Men hvem skal begynde? Hvis vi alle sammen venter på at andre begynder at tjene os, for at vi kan komme til at tjene dem, så sker det i alt fald aldrig.

Så hvad er det, Jesus prøver at lære sine disciple og os? Det er at give sig kærligheden i vold for kærlighedens skyld. Uden garanti for at det går godt. Og han gør det ved selv at gøre det. Jesus giver i enhver henseende afkald på at sikre sig selv. Han sætter sig selv helt ind på at tjene andre. Og han dør af det! Og han ved ovenikøbet godt, at han vil dø af det!

Men hvorfor er det så provokerende, dette med at Jesus tjener andre, så der partout er nogle, der vil slå ham ihjel? Fordi han hævder, at det at tjene hinanden er meningen med al ting. Han siger med ord og med handlinger, at den nye måde at leve livet på, som han lærer sine disciple ikke bare er én måde blandt andre mulige. Men han siger, at det der MENINGEN med at der er en verden og et liv i det hele taget. Og i det mennesker begynder at tro ham. I det mennesker begynder, at tjene hinanden og dvs hjælpe hinanden, støtte hinanden, trøste hinanden, hjælpe hinanden på fode i stedet for at stille dem tilfreds, der har magt over os eller i stedet for at prøve at stille vore egne umættelige behov og begær tilfreds, så falder de bastioner vi forskanser os bag, når vi prøver at beherske hinanden.

Jesus bruger et meget dramatisk billede på, hvad det er hans død betyder: han siger, at han giver sit liv som løsesum for mange. Hvad betyder det? Gennem tiden er der gættet på flere forskellige ting,

som jeg ikke vil komme ind på her, fordi det bare komplicerer sagen. Men hvis vi holder fast ved at Jesus er kommet for at lære andre mennesker at leve deres liv i kærlighed, fordi dét er selve menneskelivets mening og mål, så betyder hans død, som han selv har forudset, at kærligheden som mellem menneskelig livsform er vigtigere end selv det at beskytte sit eget liv. Med sin død siger Jesus til os alle sammen: jeg går i døden med åbne øjne, fordi det at leve sammen med hinanden i kærlighed og at tjene hinanden uden forbehold er så vigtigt, at jeg ikke kan give køb på det. Og han tør gøre det og han siger, at vi også kan gøre det, for når kærligheden råder i os er vi ét med Gud. Så er Gud i os og vi er i Gud. Gud som har været og er i al evighed. Gud som har ladet alt, hvad vi kan se og opleve blive til. Gud som er hinsides alt liv og al død. I evighed.

Amen.